

— Дълбайте, изхвърлете пръстът! Покрили сж жълтицитъ съ пръстъ отгоре.

Въ мрака се чува-
ло глухо пъшкане.
Всички грабъли пръ-
стът съ ржце и хвър-
ляли надалече.

— Дъното стигнах-
ме. Нѣма пукната па-
ра въ тия сандъчета!
— охналъ нѣкой.

— Каква е тая
работа? ... И двата
сандъка пълни съ
пръст!

— Златото се обър-
нало въ пръст!

— Божие наказа-
ние се струпва надъ
главитъ ни! Жъл-

тицитъ се обърнаха въ пръст!... — И сѣнкитъ въ лудъ
бѣгъ се прѣснали и изчезнали въ гжстата и тъмна гора.

На сутринята въ селото се разнесла страшната вестъ:
„Бѣглецитъ-гости изклани звѣрски!... Дали турци сж
ги избили презъ нощта?“

А следъ малко достигнала друга вестъ:

„Въ гората два разбити, опръскани съ кръвъ, сан-
дъка. Сандъцитъ, които бѣглецитъ носѣли съ себе си.
Около тѣхъ разхвърляна рохка пръст.“

Чуло се и друго. Петъ души млади слънчевци изчез-
нали безследно и се изгубили.

— Слушайте да ви кажа, — подзелъ речъ стогодиш-
ниятъ дѣдо Благой къмъ насъбралитъ се, изплашени слън-
чевци. — Страшно престѣпление извършихме. Наши хора
сж ги избили!... Изчезналитъ! Помислили сж, че въ сан-
дъцитъ има злато. А знаете ли, какво сж носѣли нещаст-
нитъ ни гости въ сандъчетата? — Пръст! Родна пръст!
За споменъ отъ бащинитъ си огнища пръстъ сж носѣли!
Проклето да е Слънчево! На пепель да стане и Пепеляна
да се нарича! Боже, чуй ме, накажи ги!... Тѣй ли се по-
срѣщатъ гости? — Сбогомъ! Азъ вече нѣма да се върна

